

Nekaj velikega in naj bo to ljubezen (2) – Kar bi lahko bilo tvoje življenje

Da bi bilo moje ime zapisano v
božjem srcu – to so sanje
vsakega kristjana. Drugi
prispevek iz serije o
poklicanosti govori o tej temi.

18. Dec. 2021

Mezopotamija je dežela, kjer so se
rodile in tudi izginile nekatere izmed
najstarodavnejših svetovnih
civilizacij: Sumeri, Akadci,

Babilonci, Kaldejci ... V šoli smo se morda učili o kateri od njih, vendar se nam to lahko zdijo oddaljene kulture, ki z nami nimajo kakšne posebne zveze. In vendar je s tega območja izšel nekdo, ki je del naše družine. Ime mu je bilo Abram – dokler ni Bog njegovega imena spremenil v Abraham. Sveto pismo ga umešča v čas okrog 1850 let pred prihodom Jezusa Kristusa na zemljo. Štiri tisoč let pozneje se ga še vedno spominjamo, ko ga pri sveti maši imenujemo »našega očeta«^[1] v veri: z njim se je začela naša družina.

»Poklical sem te po imenu«

Abraham je eden izmed prvih, ki so postali zgodovinske osebnosti zato, ker so odgovorili na božji klic. V njegovem primeru je šlo za prav edinstveno zahtevo: »Pojdi iz svoje dežele, iz svoje rodbine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom pokazal« (1 Mz 12,1). Za njim so

poleg drugih prišli Mojzes, Samuel, Elija in ostali preroki ... Vsi so slišali božji glas, ki jih je na tak ali drugačen način vabil, naj »zapustijo svojo deželo« ter v njegovi družbi zaživijo novo življenje. Tako kot Abrahamu jim je Bog obljubil, da bo v njihovem življenju storil velike reči: »Iz tebe bom naredil velik narod, blagoslovil te bom in naredil tvoje ime veliko, da bo v blagoslov« (1 Mz 12,2). Poleg tega je vsakogar izmed njih poklical *po njegovem imenu*; zato so v Stari zavezi skupaj s spominom na božja dela zabeležena tudi imena tistih, ki so sodelovali z Njim. V Pismu Hebrejcem jim je posvečen navdušenja poln hvalospev (prim. Heb 11,1-40).

Ko je Bog na svet poslal svojega Sina, pa poklicani niso več zgolj slišali božjega glasu, ampak so lahko tudi videli človeško obličje: Jezusa iz Nazareta. Tudi njih je Bog pozval, naj

začnejo novo življenje, naj v zgodovini za seboj pustijo neizbrisno sled. Njihova imena poznamo: Marija Magdalena, Peter, Janez, Andrej ... – in tudi njih se s hvaležnostjo spominjamo.

Kaj pa potem? Lahko bi se komu zazdelo, da se je z Jezusovim vnebohodom Bog iz zgodovine umaknil. V resnici pa se njegovo delovanje ne le nadaljuje, temveč se je še povečalo. Medtem ko je v času svojega zemeljskega bivanja izbral le majhno skupino, pa je Bog v zadnjih dva tisoč letih »spremenil načrte« milijonov moških in žensk ter jim odstrl obzorja, ki si jih oni niti zamisliti ne bi mogli. Znana so nam imena mnogih izmed njih, ki jih Cerkev časti kot svetnike. Obstaja pa še ogromna množica moških in žensk »iz vseh narodov, rodov, ljudstev in jezikov« (Raz 7,9), neznanih svetnikov, ki so resnični »protagonisti zgodovine«.^[2]

Danes, prav ta trenutek, Bog še naprej kliče in trka na vrata vsakega človeka. Sveti Jožefmarija je rad premišljeval besede preroka Izaija: »Poklical sem te po imenu: moj si!« (Iz 43,1). Govoril je, da so bile te besede pri njegovi meditaciji »sladke kakor med«, ^[3] saj je po njih doumeval, kako zelo ga Bog ljubi, na zares oseben, edinstven način.

Tudi za nas so te besede lahko *sladke kakor med*, ker nam razodevajo, da je naše življenje Bogu pomembno: da računa na vsakega človeka in ga vabi. Sanje slehernega kristjana so, da bi bilo njegovo ime zapisano v božjem Srcu. In to so sanje, ki so vsakomur dosegljive.

»Preštej zvezde, če jih moreš prešteti«

Takšen pogled na naše življenje, kot nadaljevanje življenja velikih svetnikov, bi se nam lahko zdel pretiran. Iz lastne izkušnje se namreč

zavedamo svoje šibkosti. Tudi Mojzes, Jeremija in Elija so izkusili svojo slabotnost in ni jim manjkalo težkih trenutkov.^[4] Izaija je na primer nekoč dejal sam pri sebi: »Zaman sem se trudil, v votlo in prazno sem potratil svojo moč« (Iz 49,4). Res je, da je življenje včasih videti takšno, kakor nekaj brezsmiselnega ali nezanimivega, kadar se naši načrti končajo z brodolomom. Vprašanje »čemu hočem živeti« se zdi kakor strel v prazno, ko se človek sreča z neuspehom, s trpljenjem in smrtjo.

Bog prav dobro pozna vso to nestabilnost in zmedo, ki ji lahko podležemo. In vendar nas prihaja iskat. Zato prerok ne ostane pri kriku tožbe ter prepozna Gospodov glas: »Postavil sem te za luč narodom, da boš moje odrešenje do konca zemlje« (Iz 49,6). Šibki smo, ampak to ni vsa resnica o našem življenju. Papež pravi: »Priznavajmo svojo

krhkost in dovolimo Jezusu, da nas vzame v svoje roke in nas pošlje na delo. Čeprav smo krhki, smo nosilci zaklada, ki ustvarja iz nas velike ljudi in lahko naredi boljše in srečnejše tiste, ki ga sprejemajo.«^[5]

Gospodov klic je velika božja milost, znamenje, da me ljubi, da sem zanj pomemben: »Bog računa nate zaradi tega, kar si, ne zaradi tega, kar imaš. Pred njim nič ne šteje obleka, ki jo носиš, ali telefon, ki ga uporabljaš. Ne ozira se na to, ali se ravnaš po modi, zanj si pomemben ti, takšen, kot si.«^[6]

S tem ko nas Bog pokliče, nas osvobodi, ker nam omogoči, da izstopimo iz *banalnega* življenja, usmerjenega v drobna zadoščenja, ki ne zmorejo potešiti naše žeje po ljubezni. »Ko se odločimo odgovoriti Gospodu: 'Moja svoboda je zate,' smo osvobojeni vseh verig, ki so nas priklepale na nepomembne reči.«^[7]

Bog potegne našo svobodo iz njene majhnosti, jo odpre v širno

zgodovino njegove ljubezni do ljudi, v kateri smo protagonisti vsi, vsak izmed nas.

»Poklic prižge luč, s katero spoznamo pomen svojega obstoja; da se po sijaju vere prepričamo o tem, zakaj smo na svetu. Naša sedanost, preteklost in prihodnost dobijo novo razsežnost, globino, ki je prej nismo slutili. Vsi dogodki in pripetljaji zasedajo sedaj svoje pravo mesto; razumemo, kam nas hoče Gospod voditi, in čutimo, da nas prevzema ta naloga, ki nam je zaupana.«^[8] Kdor je zaslišal in sprejel božji klic, ta več ne pozna *banalnih* ali *majhnih* dejanj. Prav vsako je osvetljeno z obljubo: »Iz tebe bom naredil velik narod« (1 Mz 12,2) – s pomočjo tvojega življenja bom storil velike reči, za seboj boš pustil sled in boš srečen, ko boš drugim delil srečo. In »kadar nas On kaj prosi, nam v resnici ponuja dar. Nismo mi tisti, ki mu storimo uslugo;

Bog je tisti, ki naše življenje razsvetli in ga napolni s smislom.«^[9]

Po drugi strani nam luč poklica daje razumeti, da se pomembnost našega življenja ne meri po *človeški* veličini načrtov, ki jih uresničujemo. Med velike osebnosti svetovne zgodovine se prištevajo le redki posamezniki. Toda *nadnaravna* veličina se meri po njihovi povezavi z edinim zares *velikim* načrtom: z načrtom odrešenja. »Na odločilne dogodke svetovne zgodovine so zagotovo vplivale duše, o katerih zgodovinske knjige ne povejo ničesar. In katere so bile tiste duše, ki jim moramo biti hvaležni za odločilne dogodke v našem osebnem življenju – to bomo izvedeli šele tistega dne, ko bo vse, kar je skritega, razodeto.«^[10]

»Odrešenje se uresničuje – zdaj!«^[11]
Kako lahko pri tem sodelujemo? Na najrazličnejše načine; vemo, da nam bo Bog sam pošiljal razsvetljenja, da

bi odkrili konkreten način za sodelovanje z Njim. »Bog hoče, da je človekova svoboda dejavna ne samo pri odgovoru, temveč tudi pri oblikovanju samega poklica.«^[12] In odgovor, ki je še vedno nekaj svobodnega, prejme spodbudo po dejanski milosti Boga, ki kliče. Če se odpravimo na pot in začnemo z mesta, kjer se nahajamo, nam bo Bog pomagal videti to, kar je njegov sen za naše življenje: sen, ki *nastaja* med potjo, saj je to odvisno tudi od naše pobude in od naše ustvarjalnosti. Sveti Jožefmarija je pravil, da če sanjamo, bodo naše sanje presežene, kajti kdor sanja zares, sanja skupaj z Bogom. Takole, velikopotezno, je Bog dal sanjati Abrahamu: »Poglej proti nebu in preštej zvezde, če jih moreš prešteti!« (1 Mz 15,5).

Vedno sta potrebna dva

Bog vstopi v Abrahamovo življenje, da bi ostal z njim, da bi se na neki

način povezal z njegovo prihodnostjo: »Blagoslovil bom tiste, ki te bodo blagoslavljali, in preklel tiste, ki te bodo preklinjali, in v tebi bodo blagoslovljeni vsi rodovi zemlje« (1 Mz 12,3). Njegova zgodba je zgodba o *skupnem podvigu*, zgodba o Abrahamu in Bogu, o Bogu in Abrahamu. To se uresniči do te mere, da se bo Bog drugim ljudem odtlej predstavljal kot »Bog Abrahamov«. ^[13]

Klic je torej predvsem v tem, da živimo z Njim. Bolj kot za uresničevanje nečesa posebnega gre za to, da vse delamo z *Bogom*, »vse iz ljubezni!« ^[14] Prav to so doživeli prvi učenci: Jezus jih je v prvi vrsti izbral zato, »da bi bili z Njim«; šele zatem evangelist doda: »in [da] bi jih pošiljal oznanjat« (Mr 3,14). Zato tudi mi, ko zaznamo božji glas, ne smemo misliti na nekakšno »nemogočo misijo«, ki bo silno težavna in ki bi nam jo On naložil z nebesnih višav. Če gre za pristen božji klic, potem bo

to povabilo, da vstopimo v njegovo življenje, v njegov načrt: klic k temu, da ostanemo v njegovi ljubezni (prim. Jn 15,8). In tako bomo, izhajajoč iz božjega Srca, iz resničnega prijateljstva z Jezusom, mogli prinašati njegovo ljubezen vsemu svetu. On hoče računati na nas ... in biti z nami. Oziroma obratno: On hoče biti z nami, tako da računa na nas.

Pri tem je razumljivo, da kdor je izkusil božji klic in mu sledil, spodbuja tiste, ki ga šele začenjajo zaznavati. Namreč pogosto se zgodi, da človeka na začetku obhaja strah. To je razumljiva bojazen, ki jo povzroči stik z nečim nepričakovanim, z neznanim, s širnim obzorjem, z resničnostjo Boga, ki nas v vseh pogledih presega. Toda ta strah bo nekaj začasnega. Gre za povsem običajno človeško reakcijo, ki nas ne sme presenetiti. Bilo bi narobe, če bi pustili, da nas strah

ohromi; pač pa se je treba z njim spoprijeti ter si upati, da o njem v miru premislimo. Pred velikimi življenjskimi odločitvami, pred podvigi, ki za seboj pustijo sled, se skoraj vedno pojavi občutek strahu, ki se nato premaga z umirjenim razmislekom; in – res je – tudi s sunkom drznosti.

Sveti Janez Pavel II. je svoj pontifikat začel s povabilom, ki odmeva še danes: »Na stežaj odprite vrata Kristusu [...] Ne bojte se!«^[15] Benedikt XVI. je na to znova spomnil takoj po svoji izvolitvi; omenil je, da je s temi besedami »papež nagovarjal vse judi, zlasti pa mlade«. Nato se je vprašal: »Ali ni res, da je vse nas v nekem smislu strah – če pustimo Kristusu popolnoma vstopiti v našo notranjost, če se Mu popolnoma odpremo –, strah, da bi nam On odvzel del našega življenja? Mar nas ni strah tega, da bi se odrekli nečemu velikemu, edinstvenemu, zaradi

česar je življenje lepše? Se mar ne izpostavljamo tveganju, da bi se pozneje znašli v utesnjenosti in bi nam bila odvzeta svoboda?»^[16]

Nadalje pravi Benedikt XVI.: »In papež je še dejal: Ne! Kdor pusti vstopiti Kristusu, ne izgubi ničesar, ničesar – absolutno ničesar – od tega, kar življenje dela svobodno, lepo in veliko. Ne! Samo s tem prijateljstvom se odprejo vrata življenja. Samo s tem prijateljstvom se resnično odpirajo vélike možnosti človeškega bitja. Samo s tem prijateljstvom izkusimo, kar je lépo in kar nas osvobaja.«^[17] In v soglasju s tem nasvetom sv. Janeza Pavla II. je zaključil: »Izhajajoč iz svoje dolgoletne življenjske izkušnje želim vsem vam, dragi mladi, povedati: Ne bojte se Kristusa! On ne odvzame ničesar in daje vse. Kdor se izroči Njemu, prejme stokratno plačilo. Da, odprite, na stežaj odprite vrata Kristusu in našli boste resnično

življenje.«^[18] Tudi papež Frančišek nas na to pogosto spominja: »On te prosi, da opustiš, *kar ohromi srce*, da iz sebe odstraniš stvari in napraviš prostor Njemu.«^[19] Tako bomo doživeli izkušnjo vseh svetnikov: Bog ne odvzame ničesar, temveč naše srce napolni z mirom in veseljem, ki ju svet ne more dati.

Na tej poti se strah kmalu umakne in dá prednost globoki hvaležnosti, ki zavlada v duši: »Hvaležen sem našemu Gospodu Kristusu Jezusu, ki mi je dal moč [in me] imel za vrednega zaupanja, čeprav sem bil prej bogokletnik, preganjalec in nasilnež. Vendar se me je usmilil« (1 Tim 1,12-13). Dejstvo, da se božje usmiljenje ne ustavlja ob naših šibkostih in grehih, kaže na to, da vsi imamo poklicanost. On stopa pred nas *miserando atque eligendo*, kot se glasi škofovsko geslo papeža Frančiška. Za Boga namreč izbrati

nas in biti usmiljen – spregledati
našo majhnost – pomeni eno in isto.

Kakor Abraham, kakor sv. Pavel,
kakor vsi Jezusovi prijatelji se tudi mi
zavedamo ne samo tega, da nas Bog
kliče in spremlja, ampak se tudi
zanašamo na njegovo pomoč, trdno
prepričani, »da bo on, ki je začel v
[nas] dobro delo, to delo dokončal do
dneva Kristusa Jezusa« (Flp 1,6).

Vemo, da naše težave, četudi so
včasih resne, nimajo zadnje besede.
Sveti Jožefmarija je to ponavljal
prvim vernikom Opus Dei: »Kadar
Bog, naš Gospod, načrtuje kakšno
delo v blagor duš, najprej pomisli na
ljudi, ki jih bo uporabil kot orodja ...
in jim podeli ustrezne milosti.«^[20]

Božji klic je torej povabilo k
zaupanju. Samo zaupanje nam
omogoča živeti, ne da bi bili
zasužnjeni z zanašanjem na lastno
moč, na lastne talente, in bi se odprli
čudoviti možnosti, da živimo tudi iz

moči Drugega, iz talentov Drugega. Tako kot pri plezanju na visoke vrhove je treba zaupati tistemu, ki je pred nami in s katerim nas veže celo ista vrv. Kdor hodi spredaj, nam kaže, kam stopiti, in nam pomaga v trenutkih, ko bi nas prevzela panika ali vrtoglavica, če bi bili sami. Hodimo torej naprej kakor pri plezalnem vzponu, vendar z razliko, da sedaj svojega zaupanja ne polagamo v nekoga izmed nas ali v najboljšega med prijatelji. Sedaj je naše zaupanje položeno v Boga samega, ki vedno »ostane zvest, kajti sebe ne more zatajiti« (2 Tim 2,13).

Sami si boste utirali pot

»Abram je šel, kakor mu je naročil Gospod« (1 Mz 12,4). S tem se je zanj začelo obdobje, ki ga bo zaznamovalo za vedno. Njegovo življenje so odtlej usmerjali zaporedni božji klici, ki so mu govorili: naj odpotuje iz enega kraja

v drugega, naj se izogiba hudobnih ljudi, naj verjame v možnost, da bo imel sina, da ga bo zares imel ... in naj bo pripravljen na to, da ga žrtvuje. Abraham je ves ta čas potreboval svojo svobodo, da bi lahko še naprej Gospodu odgovarjal »da«. Tako je tudi za življenje tistih, ki hodijo za Gospodom, značilna ne samo bližina in občestvo z Bogom, ampak tudi resnična, polna in nenehna svoboda.

Pritrdilni odgovor na božji klic ne samo podeli naši svobodi novo obzorje, polni smisel – »nekaj velikega in naj bo to ljubezen«, ^[21] kot je dejal sv. Jožefmarija –, temveč od nas tudi zahteva, da jo nenehno udejanjamo. Ko se človek izroči Bogu, to ne pomeni, da stopi na nekakšen *tekoči trak*, ki bi ga usmerjali in vodili drugi, ki bi nas neodvisno od naše volje pripeljal do konca naših dni; ta pot ni podobna železnici, ki bi bila do potankosti

začrtana in bi si jo bilo mogoče vnaprej ogledati, tako da pozneje za potnika ne bilo nobenega presenečenja več.

V resnici se v teku življenja srečamo z dejstvom, da zvestoba prvemu klicu od nas terja nove odločitve, včasih tudi težke. Spoznali bomo, da nas božji klic spodbuja, da bi vsak dan bolj *rasli* v svoji lastni svobodi. Da bi namreč mogli leteti visoko – kar je značilno za katerokoli pot ljubezni –, morajo biti krila očiščena, brez zemeljskega blata, in človek potrebuje veliko zmožnost, da razpolaga s svojim življenjem, ki ga tolikokrat zaslužnjujejo drobnarije. Rečeno na kratko: veličini božjega klica mora slediti ravno tako *velika* svoboda, razširjena z odzivom na milost in z rastjo v krepostih, ki nam omogočajo, da še bolj stvarno uresničujemo svojo lastno osebnost.

V prvih letih Dela je sv. Jožefmarija mladim, ki so se zbirali ob njem, govoril, da je vse še treba narediti, da si morajo utreti celó pot, ki naj bi jo prehodili. Tisto pot, ki jim jo je pokazal Bog in ki naj bi zaobjela ves svet, bodo naredili oni sami. »Za vas ni izhojenih poti ... Preko gora jih boste utrli z lastnimi nogami.«^[22] Na ta način je izrazil *odprtost*, ki je del vsakega poklica in ki jo je treba odkriti ter spodbujati.

Odgovoriti na božji klic tako danes kot takrat na neki način pomeni utreti si pot z lastnimi nogami. Bog nam nikdar ne da popolnoma izrisane načrta. Ni ga dal Abrahamu, ni ga dal Mojzesu. Tudi apostolom ga ni dal. Preden je odšel v nebo jim je samo dejal: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!« (Mr 16,15). Kako? Kje? S katerimi sredstvi? Vse to bo polagoma postajalo jasno. Tako kot v našem primeru: pot se bo izrisovala

v teku življenja in nadaljevala se bo po zaslugi čudovitega zavezništva med božjo milostjo in našo svobodo. Skozi vse življenje bo poklic »zgodovina *neizrekljivega dialoga med Bogom in človekom*, med božjo ljubeznijo, ki kliče, in človekovo svobodo, ki v ljubezni odgovarja Bogu«. ^[23] V naši zgodbi se bo naš pozorni posluh za božje navdihe prepletal z ustvarjalnostjo, da jih po svojih najboljših močeh uresničimo.

Devica Marija, ki je s svojim »da« vzor za vse nas, nam daje zgled tudi s svojim nenehnim poslušanjem in pokorščino božji volji v teku vsega svojega življenja, ki je bilo prav tako zaznamovano s poltemo vere.

»Marija je vse te besede shranila in jih premišljevala v svojem srcu« (Lk 2,19). Ob svojem Sinu je naša Mati na vsakem koraku odkrivala, kaj je Bog hotel od nje. Zato ji pravimo tudi popolna Kristusova Učenka. Njej se

priporočamo, da bi bila ona tista
Zvezda, ki vselej vodi naše korake.

Nicolás Álvarez de las Asturias

[1] *Rimski misal*, Prva evharistična
molitev.

[2] Frančišek, Molitveno bedenje z
mladimi, Krakov, 30. 7. 2016.

[3] Prim. *Božji prijatelji*, št. 312.

[4] Prim. npr. 4 Mz 11,14-15: »Ne
morem sam nositi vsega ljudstva,
kajti pretežko je zame. Če misliš tako
ravnati z menoj, me raje pri priči
ubij, če sem našel milost v tvojih
očeh, da mi ne bo treba več gledati
svoje nesreče!«; Jer 20,18: »Zakaj sem
prišel iz materinega naročja, da
okušam trud in žalost, da moji dnevi
minevajo v samoti?«; 1 Kr 19,4:
»Dovolj je; zdaj, Gospod, vzemi moje

življenje, saj nisem boljši kakor moji očetje.«

[5] Frančišek, apost. spod. *Gaudete et Exsultate* (19. 3. 2018), št. 131.

[6] Frančišek, Pridiga na svetovnem dnevu mladih, Krakov, 31. 7. 2016.

[7] *Božji prijatelji*, št. 38.

[8] *Jezus prihaja mimo*, št. 45.

[9] F. Ocáriz, *Luč, da bi videli – moč, da bi hoteli*, ABC, 18. 9. 2018.

[10] Sv. Terezija Benedikta od Križa (Edith Stein), *Vida escondida y epifanía*, v: *Obras Completas V*, Burgos 2007, 637.

[11] *Križev pot*, 5. postaja, 2.

[12] F. Ocáriz, *La vocación al Opus Dei como vocación en la Iglesia*, v: *El Opus Dei en la Iglesia*, Rialp, 1993, str. 152.

[13] Prim. 2 Mz 3,6; Mt 22,32.

[14] Sv. Jožefmarija, *Zasebni zapiski IV*, št. 296, 22. 9. 1931.

[15] Sv. Janez Pavel II., Pridiga ob začetku njegovega pontifikata, 22. 10. 1978.

[16] Benedikt XVI., Pridiga ob začetku njegovega pontifikata, 24. 5. 2005.

[17] Prav tam.

[18] Prav tam.

[19] Frančišek, Pridiga na kanonizaciji, 14. 10. 2018. Prim. tudi *Gaudete et Exsultate*, št. 32.

[20] Navodilo, 19. 3. 1934, št. 48.

[21] Prim. A. Vázquez de Prada, *Ustanovitelj Opus Dei*, 1. knjiga, str. 91.

[22] *Pot*, št. 928.

^[23] Sv. Janez Pavel II., apost. spod.
Pastores dabo vobis (25. 3. 1992), št.
36.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/nekaj-velikega-in-naj-bo-to-
ljubezen-2-kar-bi-lahko-bilo-tvoje-
zivljenje/](https://opusdei.org/sl-si/article/nekaj-velikega-in-naj-bo-to-ljubezen-2-kar-bi-lahko-bilo-tvoje-zivljenje/) (22. Mar. 2026)